

คงจะดีถ้าชีวิตของเราทุกวันนี้ผ่านไปด้วยความราบเรียบ

แต่สภาพจริงแล้วอาจไม่ใช่เช่นนั้น... เมื่อถึงวันที่เราต้องพบกับมรสุมในชีวิต

ใครจะเป็นผู้ที่เราสามารถพึ่งได้?

ที่พึ่ง

แห่งชีวิต

คำพยานของ ทพ.เสกษา เพ็พอาร์ชัย

ที่พึ่งแห่งชีวิต

เมื่อเรามองดูชีวิตของตัวเองในแต่ละวันแล้ว บางทีเราอาจจะพูดกับตัวเองว่าชีวิตนั้นน่า
อภิมรณจริงๆ เพราะเราได้กิน ได้ดื่ม ได้ใช้ ได้เที่ยวเตร่ และมีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายมากมาย ซึ่ง
เบื้องหลังคำพูดนี้ก็มาจากการที่เรามีความรู้สึกว่าชีวิตของเรามีความสุขดี แต่ความเป็นจริงแล้ว วันพรุ่งนี้
ของเราอาจจะไม่เป็นเหมือนกับวันนี้ของเราก็ได้ เพราะคนเราไม่สามารถที่จะควบคุมสถานการณ์ใดใด
ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้เลย บางคนอาจจะประสบกับอุบัติเหตุที่ร้ายแรง บางคนอาจจะพบกับการพลัด
พรากจากคนที่เขารัก บางคนอาจจะมีความเจ็บป่วยที่ร้ายแรงเกิดขึ้นในชีวิตของเขาหรือคนในครอบครัว
ซึ่งสิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือนกับมรสุมต่าง ๆ ที่พัดกระหน่ำเข้ามาในชีวิต ถ้าเราต้องพบกับมรสุมเหล่านี้เรา
จะเผชิญกับมันได้อย่างไร? ใครจะเป็นผู้ที่ให้กำลังแก่เราและช่วยเราในการเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้...
และใครสามารถที่จะเป็นที่พึ่งแห่งชีวิตและเป็นความหวังให้กับเราได้?

ต่อไปนี้เป็นคำพยานของคุณหมอท่านหนึ่ง ที่ท่านได้มีประสบการณ์กับสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นใน
ชีวิต ซึ่งเป็นสิ่งที่ท่านไม่เคยคาดคิดมาก่อน แต่ท่านได้ฝากชีวิตไว้กับบุคคลผู้หนึ่ง จึงทำให้ท่านสามารถ
ที่จะเผชิญกับมรสุมที่เข้ามาในชีวิตของท่านอย่างมีกำลัง... บุคคลผู้นั้นก็คือพระเยซูคริสต์

คำพยานของ คุณหมอศึกษา เทพอารีย์

ผมเกิดในครอบครัวที่เป็นคริสเตียน แต่ในช่วงแรก ๆ นั้นชีวิตผมก็ไม่ได้ต่างอะไรกับคนทั่วไป
นัก เพราะผมไม่ได้เคร่งครัดกับคำสอนที่ได้เรียนรู้มาเกี่ยวกับศาสนาคริสต์เลย หลังจากที่ผมจบ
การศึกษามาแล้วผมได้เป็นทันตแพทย์ ซึ่งเป็นอาชีพที่สามารถสร้างชื่อเสียงและเงินทองให้กับผมได้
อย่างมาก... เวลานั้นชีวิตของผมดูเหมือนว่าจะไปได้สวยและก็มีความสุข แต่นั่นก็เป็นแค่เพียงสภาพ
ภายนอกเท่านั้น เพราะถ้าดูถึงสภาพจิตวิญญาณในตอนนั้นแล้ว ก็เปรียบเหมือนกับคนตาบอดที่กำลัง
เดินไปเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ถึงอันตรายและความไม่แน่นอนของชีวิตที่รออยู่เบื้องหน้า จนกระทั่งปี ค.ศ.
1990 ผมเกิดมีก้อนเนื้อก้อนหนึ่งขึ้นที่หน้าขาข้างขวา ตอนแรกที่ผมพบ ผมก็ไม่ได้พะใจอะไรมากนัก
ในใจคิดว่าคงไม่มีอะไรมาก แต่ต่อมาผมก็ได้ไปตรวจเช็คให้ละเอียดว่ามันเป็นก้อนอะไรกันแน่ ซึ่งผล
การตรวจออกมาก็คือ มันเป็นก้อนมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง เวลานั้นชีวิตของผมเหมือนชนกับก้อนหินที่
ใหญ่มากจนล้มลง และผมไม่สามารถที่ข้ามมันไปได้ทำให้ชีวิตที่เคยสนุกกับงานเคยสบายเพราะรายได้
ที่ดีกับความภูมิใจที่มีอาชีพที่ได้ช่วยคน รวมทั้งการวาดฝันถึงอนาคตที่คิดว่ามันคงจะสวยหรือนั้นได้หยุด
ลงอย่างกระทันหัน เวลานั้นความคิดเกี่ยวกับความหมายของการมีชีวิตอยู่ได้เข้ามาในความคิดของผม
ผมต้องเข้าไปปรึกษาโดยการผ่าตัดเอาก้อนมะเร็งนั้นออก และฉายแสงเพื่อฆ่าเชื้อมะเร็ง ซึ่งคุณหมอที่

รักษาผมนั่นก็ได้พยายามที่สุดเพื่อช่วยชีวิตผม ผมอยากหาย เพราะในตอนนั้นลูกของผมอายุเพียงแค่ 2 ขวบ ผมคิดว่าภรรยาของผมจะดูแลตัวเองและลูกเพียงลำพังได้อย่างไร?

คิดถึงชีวิต

ขณะที่ทำการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลนั่นเอง ผมได้มีเวลาอันทบทวนคิดถึงชีวิตของตัวเอง อีกครั้งหนึ่งและถามตัวเองว่า “ฉันอยู่ในโลกนี้เพื่ออะไร? อะไรคือความหมายของการมีชีวิตอยู่ในโลก? ฉันเข้ามาในโลกเพื่อจะกิน ดื่ม สนุกสนาน ใช้ชีวิตไปวัน ๆ และสุดท้ายก็ต้องพบกับความตาย ชีวิตของมนุษย์มีเพียงเท่านั้นหรือ?” ในที่สุดผมก็คิดถึงพระเจ้า ซึ่งผมได้ทราบมาก่อนแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างและเป็นผู้ให้ชีวิตมนุษย์เราทุกคนรวมทั้งผมด้วย ผมเริ่มคิดได้ว่า แท้จริงแล้วการที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา นั้น พระองค์ปรารถนาให้มนุษย์มีแต่ความสุข ไม่ต้องมีความทุกข์ แต่มนุษย์เราจะต้องเชื่อฟังและดำเนินชีวิตตามทางของพระองค์ แต่น่าเศร้าที่มนุษย์เรากลับปฏิเสธพระเจ้า และไม่เดินในทางที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้ มนุษย์อยากเดินตามทางของตนเอง ในขณะที่เรากำลังเดินหลงไปจากทางของพระองค์นั่นเอง มรสุมหรือความทุกข์บางอย่างก็ได้เกิดขึ้นซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นมาจากการทรงอนุญาตของพระเจ้าทั้งสิ้น เพื่อให้เราคิดถึงความหมายของการมีชีวิต ให้เราสำนึกว่าชีวิตของคนเรานั้นไม่เที่ยงเพียงไร และเพื่อเราจะได้กลับมาหาพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของชีวิตที่แท้จริงของมนุษย์ทุกคน

เวลานั้นผมจึงได้อธิษฐานกับพระเจ้าว่า “ผมขอโทษพระองค์ เพราะที่ผ่านมามีผมไม่ค่อยได้คิดถึงพระองค์เลยเวลานี้ผมขอฝากชีวิตของผมไว้กับพระองค์ ถ้าพระองค์ทรงเห็นว่าชีวิตของผมสามารถที่จะช่วยคนอื่น ๆ ให้กลับมาหาพระองค์ได้ ก็ขอช่วยผมด้วยเถิด!”

มรสุมซ้ำสอง

หลังจากการรักษาตัวในโรงพยาบาลไม่นาน อาการของผมก็ดีขึ้นจนดูเหมือนว่าหายเด็ดขาด และหลังจากที่ผมออกจากโรงพยาบาลแล้ว ก็ตกลงกับภรรยาของผมว่าผมจะไปเรียนเกี่ยวกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ เพื่อที่จะทุ่มเทชีวิตในการทำงานเพื่อพระเจ้า... แต่ใครจะไปทราบว่ามรสุมชีวิตนั้นไม่ได้มาครั้งเดียว มันมีมรสุมอีกลูกที่รุนแรงกว่าลูกแรกได้เกิดขึ้นกับผมอีกแล้ว ซึ่งมรสุมลูกนี้นั้นทำให้ผมยืนอยู่ที่ปากทางแห่งความตายทีเดียว...

ครั้งแรกนั้นก้อนเนื้อมะเร็งได้เกิดขึ้นที่หน้าขาขวาแต่ครั้งที่สองนี้มันเกิดขึ้นในบริเวณลำคอ ผมต้องเข้ารับการรักษาแบบรุนแรงที่สุดก็คือ การรักษาแบบปลูกถ่ายไขกระดูกที่โรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งครั้งนี้ทรมาณมากกว่าครั้งแรกหลายเท่าตัว... 55 วันที่ผมนอนอยู่ในห้องปลอดเชื้อที่ห้ามคนเข้าเยี่ยม นั้น ร่างกายผมมีสายระโยงระยางเต็มไปหมด และผลข้างเคียงของการรักษาก็มีมากมาย คือทำให้เลือดออกทางจมูกทั้งสองข้างตลอดเวลา จะดื่มน้ำหรือกินอาหารก็ไม่ได้ เพราะท้วมทั้งปากเจ็บปวดไป

หมด ทำให้คุณหมอต้องการเจาะหน้าอกเพื่อให้อาหารเหลวในการทำให้ผมมีชีวิตอยู่ได้ ปีศาจทุกครั้งก็มีเลือดอยู่ในนั้น และไม่มีแรงแม้แต่นิดเดียว... แต่ความทรมาณทางร่างกายยังไม่รุนแรงเท่ากับความทรมาณในจิตใจ ผมเชื่อว่าคนที่เขยนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลก็คงไม่ต่างอะไรกับผมมากนัก มันมีความเหงา วุ่นวายใจ อึดอัด มีความกดดันและซึมเศร้า ความทรมาณในเวลานั้นมันทำให้ผมอยากจะฆ่าตัวเองให้ตาย ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป และยิ่งเมื่อได้ยินว่าคนป่วยที่นอนอยู่ข้าง ๆ ห้องผมนั้นมีบางคนต้องเสียชีวิต ก็ยิ่งทำให้ผมซึมเศร้าและรู้สึกแย่งเรื่อง ๆ

ผ่านแล้ว...พร้อมแล้ว...

ขณะที่ผมกำลังนึกถึงความตายเช่นนี้... เวลานั้นผมได้อธิษฐานมอบชีวิตของผมให้กับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง เพราะผมทราบดีว่า... เมื่อคนหนึ่งมอบชีวิตให้กับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่เขา บางครั้งพระองค์อาจจะรักษาให้เขาหายจากโรคร้ายที่เขาเผชิญอยู่ หรือบางทีพระองค์ก็อาจจะให้เขาจากโลกนี้ไป แต่ไม่ว่า “หาย” หรือ “ตาย” ต่างก็เป็นสิ่งที่ดีสำหรับคนเหล่านั้นที่มอบชีวิตให้กับพระองค์อย่างแท้จริง

ในที่สุดการรักษานี้ก็ผ่านไปได้โดยการทรงช่วยเหลือที่มาจากพระเจ้าที่ประทานความสามารถให้กับคุณหมอในการรักษาผม (บางทีท่านอาจจะมีความกังวลใจว่า... การที่ผมหายจากมะเร็งนั้นเป็นการช่วยเหลือจากคุณหมอไม่ใช่หรือ ทำไมถึงอ้างว่าเป็นการช่วยเหลือที่มาจากพระเจ้า? ซึ่งผมเชื่อว่าสติปัญญาและความสามารถทุกอย่างที่มนุษย์เรามีนั้นล้วนมาจากพระเจ้าทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับว่ามนุษย์คนนั้นจะสำนึกว่ามาจากพระเจ้า หรือนึกเหมาเอาว่ามาจากตัวของเขาเอง)

จวบจนถึงวันนี้ ผมก็ยังคงมีชีวิตอยู่ และทำงานได้ดีเหมือนคนปกติทั่วไป บัดนี้ผมพร้อมที่จะใช้ชีวิตและเรื่องราวของผมในการหนุนใจคนที่กำลังต่อสู้กับโรคร้ายหรือกำลังแสวงหาคำตอบชีวิต... หลายคนคิดว่าความทุกข์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของมนุษย์เรานั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดีเลย แต่จริง ๆ แล้วมันก็มีส่วนที่ดีเพราะจะทำให้คนเรานั้นได้หยุดนิ่งและหันกลับมาพิจารณาชีวิตของตนเอง มันทำให้เราคิดถึง ความหมายของการมีชีวิตอยู่ และมันทำให้เราแสวงหาคำตอบของชีวิต ซึ่งถ้ามนุษย์เราไม่รู้จักพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่แล้ว เขาก็จะไม่สามารถพบกับคำตอบที่แท้จริงของชีวิตได้เลย... บัดนี้ผมได้ผ่านมาแล้ว และผมก็ได้สัมผัสแล้วว่า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถจะเป็นที่พึ่ง เป็นความหวัง และเป็นกำลังให้แก่มนุษย์เราในการเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ ได้...

ผู้อ่านที่รัก ชีวิตคนเราก็ต้องเจอทั้งทุกข์และสุข เจ็บป่วยและสุขสบายปะปนกันไป แต่เราก็อยู่ในโลกนี้เพียงไม่กี่สิบปี ช้าหรือเร็วเราก็ต้องจากโลกนี้ไป แต่ความตายนั้นไม่ใช่จุดสิ้นสุดของชีวิต เพราะหลังจากที่มนุษย์จากโลกนี้ไปแล้ว จิตวิญญาณของมนุษย์เรายังต้องไปเผชิญหน้ากับการพิพากษา โทษบาปจากพระเจ้าและในที่สุดก็ต้องรับการลงโทษบาปตามการกระทำของแต่ละคน ถึงแม้สัก ๆ ใน

ใจของมนุษย์จะรู้สึกกลัวที่จะต้องรับการลงโทษ และพยายามหาทางขจัดบาป แต่ก็ไม่มีทางที่มนุษย์จะช่วยเหลือตัวเองให้พ้นจากบาปได้เลย ดังนั้นพระเจ้าจึงได้จัดเตรียมวิธีที่จะช่วยมนุษย์ให้พ้นจากบาปของเขา โดยทรงใช้พระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มารับสภาพเป็นมนุษย์ในโลกเมื่อประมาณ 2,000 ปีที่แล้ว พระเยซูคริสต์ทรงยอมถูกตรึงจนสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อเป็นการรับโทษบาปแทนมวลมนุษย์ ดังนั้นหากผู้ใดยอมสารภาพบาปต่อพระเจ้าและทูลขอการทรงช่วยเหลือจากพระเยซูคริสต์พระองค์ก็จะเป็นผู้รับโทษบาปแทนเขาทันที และเมื่อเขาจากโลกนี้ไป เขาก็จะไม่ต้องรับการพิพากษาโทษบาปจากพระเจ้า แต่เขาจะได้อยู่ในสวรรค์กับพระองค์ตลอดไป...

ผู้อ่านที่รัก... ท่านมีผู้หนึ่งที่สามารถจะเป็นที่พึ่งและมอบชีวิตให้ผู้นั้นดูแลทั้งร่างกายและจิตวิญญาณของท่านหรือยัง? อยากให้ท่านทราบว่า พระเจ้าทรงหวังใยท่านพระองค์สามารถเป็นที่พึ่งในยามที่ท่านต้องเจอกันมรสุมในชีวิต และพระองค์ทรงรักท่านจนกระทั่งยอมให้พระเยซูคริสต์มาตายเพื่อรับโทษแทนท่าน พระองค์ปรารถนาที่จะช่วยท่านอย่างแท้จริง ท่านสามารถที่จะทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ได้ เพียงแต่อธิษฐานทูลต่อพระองค์ดังนี้...

“ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ได้ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นที่พึ่งแห่งชีวิต บัดนี้ข้าพระองค์ขอพึ่งในพระองค์ ขอพระองค์ทรงโปรดประทานกำลังให้แก่ข้าพระองค์ในการเผชิญความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วยเถิด และขอพระองค์ทรงโปรดยกโทษความผิดบาปให้แก่ข้าพระองค์ด้วย ขอขอบคุณที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงรับโทษบาปแทนข้าพระองค์แล้ว ขออธิษฐานในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน”

ถ้าท่านได้อธิษฐานตามข้างต้นนี้ด้วยความจริงใจแล้ว ขอให้ท่านมั่นใจเถิดว่า พระเจ้าทรงยกโทษความผิดบาปให้แก่ท่านแล้วอย่างแน่นอน และพระองค์จะทรงดูแลชีวิตของท่านตลอดไป ท่านสามารถที่จะติดต่อเพื่อขอทราบข้อมูลเพิ่มเติมฟรี เพียงแต่เขียนชื่อที่อยู่ให้ชัดเจนลงบนปกหลัง แล้วส่งไปยังที่อยู่ด้านล่างไปตัดสินใจ

“ข้าพเจ้าพญทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13)

ถ้าท่านใดปรารถนาจะรู้วิธีปฏิบัติตัวเมื่อมีความทุกข์หรือความเจ็บป่วยท่านสามารถติดต่อมายัง ทพ.ศึกษา เทพอารีย์ 591 ถ.ไมตรีจิต ป้อมปราบ กรุงเทพฯ 10100

ใบตัดสินใจ

ข้าพเจ้าได้อ่าน "ที่พึ่งแห่งชีวิต" แล้ว

คิดแทนปี

ข้าพเจ้ายินดีต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าสนใจอยากทราบเรื่องมากกว่านี้ โปรดส่งหนังสือให้ข้าพเจ้าเพิ่มเติม

โปรดส่งบทเรียนทางไปรษณีย์ให้ข้าพเจ้าฟรี

ข้าพเจ้าอยากให้ท่านไปเยี่ยมบ้าน

ข้าพเจ้าสนใจอยากจะทำส่วนร่วมกับพระเจ้าที่คริสตจักร

โปรดขีดเครื่องหมาย X ใน แล้วส่งใบตัดสินใจไปยังสถานที่อยู่ด้านล่างนี้

ชื่อและนามสกุล.....

อายุ..... บ้านเลขที่.....

รชย (ครอบครัว)..... ถนน.....

หมู่บ้าน..... ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด.....

รหัส..... โทรศัพท์.....

สนใจติดต่อซื้อใบปลิว

จัดทำโดย : ศูนย์ส่งเสริมการประกาศในกลุ่มคริสตจักร CCMA 117/117 ซ.ชาตะผดุง 15
 ถ.ชาตะผดุง อ.เมือง จ.ขอนแก่น 40000 โทร.043-228-969 Fax 043-225-861

ผู้เขียน : นิกิต สัทธาภิรมย์ www.ccmathai.org e-mail: vdo@thaimail.com